

stand fra Finantsministerens Side i denne Sag vilde langtfra have havt den Farlighed som Modstanden fra Krigsministerens Side, eller paa den Maade indbyde til Misbrug, forsaavidt der er Tale om at varetage Armeens berettigede Interesser. — Jeg skal iøvrigt ikke komme tilbage til den hele Realitet af Sagen, men kun sige, at det er mig aldeles indlysende, at, dersom 20 § ikke ere tilstrækkelige, saa ere 22 § det heller ikke, og at det er klart, at, medens alle disse enkelte smaa Toffillinger medføre en temmelig alvorlig Udgift for Statskassen, ere de derimod en temmelig forsvindende Størrelse for den Enkelte. I ethvert Tilfælde foreligger der Erfaring for, at det Nødvendige kan fyldestgøres med de 20 §. Naar nu hertil kommer, at der, — hvad Vilighed taler for, men som jeg dog ikke vilde have stemt for, hvis jeg ikke havde været overbevist om, at Forslaget til Indkomstskatteloven maatte ansees for at være sikret, — er bevilget en Meerudgift til dem, af hvem der foredres et Tillæg i Tjenesten, saa siger jeg, at der nu her ikke blot er Tale om en urigtig constitutionel Fremgangsmaade og om at udkaſte en Bestemmelse, som paa det Allergroveste kan — og jeg drifter mig til at sige vil — blive misbrugt, men tillige om at beslutte en Udgift, som ikke vil gjøre Armeens og Landets Forsvarsstyrke og Forsvarsdygtighed den allerringeste Nytte. Det har ikke været Nogen mere magtpaaliggende, end det har været mig — og med min lille Stemme har jeg understøttet det det Bedste, jeg kunde —, at, hvad der skulde til for at forsvare Danmark, det maatte skaffes tilveie, selv om det skulde skee ved store og nærgaaende Offre. Men at rutte med vore Midler og at bortkaſte en Sum, s. Ex. saa stor — for blot at holde mig til et Exempel — som den, der er beparet ved Indskrænkningen af Cavalieriet — en Indskrænkning, jeg fuldstændigt billiger —, at bortkaſte den til ingen Verdens Nytte, og jeg havde nær sagt blot for at give en vis Areds af Personer Leilighed til at fremstille sig som den menige Almues Heroer og Beskyttere, vilde jeg ønske for i høieste Grad uheldigt. Jeg kan saaledes ikke tilbagetage mit tidligere Votum imod det om-

handlede extraordinaire Tillæg, der gaaer ud over, hvad der er fordret fra Regeringen, og jeg skal derfor understøtte den i at gjøre Modstand derimod; thi jeg har, Subsklov ikke den Opgave at forsøgte en saadan Forhøielse paa en Valgtribune, ligesom jeg i alt Fald med den største Egeghbighed skal imødesee de Angreb, der vilde blive Følgen af at have deltaget i denne Modstand.

Formanden: Jeg holder mig overbevist om, at de stærke Udtryk og Betegnelser, som det ærede Medlem brugte, udtalte i al Almindelighed, ikke kunde henføres til nogensomhelst Deel af Repræsentationen eller til noget som helst Medlem af denne, thi ellers vilde jeg umuligt have kunnet lade dem gaae hen uden Indsigelse.

Lehmann: Jeg vil blot erindre om, hvad jeg før begyndte med at sige, at jeg ikke nævner den fjerneste Tvivl om, at det var af reen demokratisk Interesse, at Forslaget om Forhøielsen af de Meniges Rønning var kommet ind, og ved at tale om demokratisk Interesse talte jeg kun om en Interesse, med hvilken jeg ikke blot sympathiserer, men indenfor hvilken jeg føler mig. Jeg sagde kun tillige, at det var at forudsæe, at denne Bestemmelse vilde blive brugt som et Vaaben i Hæren og ved Valgagitationer.

Formanden: Jeg har ogsaa forudsat, at det ærede Medlem kun talte i Almindelighed og ikke meente Andet, end hvad han nu sagde.

J. Andersen: Maa det være mig tilladt ligeoverfor den ærede sidste Taler at sige, at han vistnok ikke har opfattet Sagen fuldkommen vigtigt, naar han flere Gange nævnte den menige Almue. Det er nemlig ikke den menige Almue, der alene skal være menig Soldat; det er alle mnlige Stænder. Den ærede Talers Bemærkning kan gjælde, indtil den nye Hærlov udkommer, hvilken jeg forudsætter vil blive til Lov, men fra den Tid af kan den ikke gjælde, thi saa er det enhver af Landets Sønner, som bliver Soldat.